

ACTE DE PRESÈNCIA

Sabíem que era necessari, sabíem també que era possible, però potser ni tan sols els qui poc o molt hem participat en l'organització i la iniciativa estàvem segurs que arribaria a ser del tot real. Ens deien moltes persones assenyades: vivim un temps de passivitat, el descens i el cansament és tan profund que ningú no vol cixir de casa, la desmobilització és la norma, no us faran cas, fracassareu. Però molts vam pensar que calia intentar-ho, i no solament que calia, sinó que era urgent, i que hi havia molta gent que ho esperava. Ha estat, simplement, la iniciativa oportuna en el moment oportú. I la gent que esperava, ha eixit al carrer.

Vam començar el passat octubre amb un manifest, amb unes poques idees: la tolerància, la necessitat de la raó, la dignitat de ser valencians –si ens permeten ser-ho dignament–, la llengua que no ens podem deixar destrossar, la defensa d'aquelles poques coses que hem anat aconseguint els darrers anys, el risc que uns mínims nivells de normalitat cultura puguen ser negats. No eren principis nous, ni radicals, ni de cap ideologia o partit. Era només l'expressió d'una por difusa però certa: hi ha coses molt importants que poden estar en perill, si arriben a aplicar-se les posicions que algunes forces polítiques afirmen que aplicaran si arriben al poder, i que precipitarien el País Valencià en un abisme de confusió, d'irracionalitat i d'enfrontaments molt pitjor del que ha conegut fins ara. Era aquesta por, però era sobretot la voluntat d'afirmar que això no ha d'arribar a passar, que hi ha moltíssima gent, centenars de milers de ciutadans, disposats a expressar la seua decisió positiva, constructiva, de continuar avançant sobre aquestes mínimes bases que hem construït tan lentament.

Algunes coses hem guanyat al País Valencià, en poc més d'una dècada de govern tímidament autònom. Hem guanyat una certa normalitat i modernització de la vida cultural, hem guanyat un cert respecte institucional i públic –almenys formal– a la llengua pròpia, hem guanyat un sentit de país –potser en minúscula, encara– i de territori comú, hem guanyat amb molt d'esforç la presència cada any més extensa del valencià en tots els nivells de l'educació. És poc, és insuficient, però és una base sobre la qual podem avançar. Tot això, justament, és el que de sobte hem vist que no estava garantit per al futur. Persones amb opcions d'arribar al govern de la Generalitat o d'influir-hi decisivament, han dit i repetit que cal "replantejar-se" la llengua, en ella mateixa i en el seu ús públic i escolar: han afirmat que no està clar quina llengua, i que no és tan necessària. A Castelló, des de l'Ajuntament, l'idioma va ser públicament escarnit. A Alacant, un aspirant molt qualificat a regir la ciutat soscajava els fonaments mateixos de l'existència

JOAN F. MIRA
President d'Acció Cultural del País Valencià i antropòleg. Ha publicat nombrosos treballs sobre la nostra realitat social, entre els que destaca 'Crítica de la nació pura'.

del País Valencià. A la ciutat de València la política cultural, educativa i lingüística (per no entrar en altres camps) dels darrers anys podia ser una mostra del desastre que suposaria aquesta mateixa política aplicada des de la Generalitat.

Per dir això serenament i amb totes les raons a la vista, hem estat metòdicament difamats, injuriats, denunciats com a traïdors i venuts (o comprats) per uns o per altres. És normal, i és una antiga pràctica de certes esferes de poder, a València i també a Alacant. Però dient això, també, d'extrem a extrem del país, moltíssims valencians han parlat, han escoltat, han debatut, i han dit que no: no suportarem els atacs a la raó, a la llengua, a la dignitat comuna, a la integritat del país. Sobretot, no ho suportarem sense oposar-hi una ferma, extensa i serena resistència. No volem tornar endarrere a uns anys plens de vergonya per a la mateixa condició de valencians, no volem perdre el poc que ja tenim, volem guanyar-nos amb la nostra decisió un futur més clar i més digne, i més just i més net.

Per això hem eixit al carrer, primer a Castelló a respondre a una ofensa pública, després a les places de més de dos-cents pobles i ciutats a expressar simplement la nostra decisió i la nostra presència, després a Alacant a defensar la integritat del país, i finalment, massivament, a València. A demostrar, en la nostra capital mateixa, que en aquesta terra i en aquesta societat hi ha un poble viu i en marxa, xiquets, joves i de totes les edats, dones i homes, dels barris i de les comarques, que estan disposats, en bloc, a continuar endavant. Que volem per al nostre país, un futur més civil o més obert a la tolerància, sense la infàmia i la injúria com a pràctica contínua. Que volem un futur ple de raó i de dignitat, de respecte a la veritat, a la terra i a l'aire que respirem, a la llengua que més que cap altra cosa ens fa ser valencians. Serenament, però fermament, hem fet acte de presència: i el millor futur d'aquest país som nosaltres mateixos.

Joan F. Mira